

Chương 15

TRONG TỬ LÂU TRÙNG PHÙNG LƯƠNG QUÁI

Lúc này Lệnh Hồ Bình vừa thổi hết khúc trường âm liền chuyển từ Lữ cung vào Song điệu đặc thắng lệnh cực kỳ hùng tráng khích ngang.

Tiếng địch véo von, ban đầu giống chim phụng gáy trước mặt trời, vang dội mà rất lọt tai. Sau tiếng sáo mỗi lúc một dồn dập như sóng vỗ bờ bồm hàng muôn đợt.

– Bọn người hai đầu đường đều thất sắc phải bưng tai lại.

Ba vị tổng quản công lực thâm hậu đến thế cũng bị tiếng sáo tan bia vỡ đá làm chấn động màng tai, tâm thần dao động.

Thư Mỹ Phụng run lên một cái như người trong mộng bừng tỉnh giấc.

Lệnh Hồ Bình khác nào người cất được gánh nặng buông ống địch xuống. Tiếng địch vang dội giây lát rồi im bặt.

Thư Mỹ Phụng được trời cho tư cách hơn người. Thần trí nàng chợt tỉnh táo liền hiểu ngay là chuyện gì. Nàng vừa then thùng vừa phẫn nộ lại thấy Nhân Yêu cầm dây cương ngựa trong tay, không dẫn lòng được nữa.

Nàng chẳng nói gì rút trường kiếm đánh soạt một tiếng, cúi mình xuống hươi kiếm đâm tới cổ tay Nhân Yêu đang cầm dây cương.

Nhân Yêu nhận ra tuy tình thế có điều bất diệu, nhưng ỷ có Thao, Thiết Lương Quái ở trong quảng trường vẫn không muốn đình thủ.

Hắn đã phòng bị có thể bị nữ lang đưa tới tình trạng này, liền buông tay tung mình lùi lại hơn trượng, rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Thư Mỹ Phụng đâm một kiếm không trúng, lớn tiếng quát tháo, tung mình nhảy xuống ngựa.

Giữa lúc ấy một người trong xe ngựa dưới gốc cây liễu đột nhiên vọt ra. Chính Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình, đệ tử của Hồ Lô Tẩu.

Nguyên vừa rồi Lệnh Hồ Bình thổi sáo chẳng những làm thức tỉnh Thư Mỹ Phụng, đồng thời cũng giải thoát La Ngọc Đình ra khỏi cơn mê muội.

La Ngọc Đình cảm hận Nhân Yêu thấu xương nhảy xuống xe ngựa rồi, chẳng nói năng gì vọt về phía Nhân Yêu vùng chưởng đánh liền.

Thư Mỹ Phụng đến sau chưa nhìn thấy chuyện rắc rối giữa Nhân Yêu và La Ngọc Đình. Bây giờ nàng ngộ nhận gã là tay trợ quyền cho địch nhân, liền lạng người ra cản trở không muốn để ai can thiệp vào.

La Ngọc Đình ngơ ngác dừng bước, trợn mắt lên hỏi:

– Cô nương cho biết...

Thư Mỹ Phụng chen hòng quát:

– Còn nói lời thôi một câu là được nếm mùi bảo kiếm của cô nương.

Tuy Thư Mỹ Phụng không nhận biết La Ngọc Đình, nhưng gã chẳng lạ gì vị thiên kim tiểu thư trong Thư phủ ở Đồng Quan.

Gã đành nín nhịn, nhún vai lui lại.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận trong lòng hồi hộp khẽ hỏi:

– Không hiểu con nhỏ kia có mắc tay thằng cha đó không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười lên tiếng:

– Phùng huynh đã coi rõ chưa?

Phùng Giai Vận đáp:

– Phùng mỗ thật khó nói. Cặp nhãn quang của tên họ Kim cực kỳ tà khí, Phùng mỗ đã ngoài năm mươi mà vừa rồi cơ hồ không chống nổi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bây giờ chúng ta đánh cá chẳng?

Phùng Giai Vận hỏi lại:

– Đánh cá thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tại hạ đánh cá hôm nay là ngày tối hậu của Nhân Yêu. Hắn phải mất tro mảy muội, dù có thoát chết cũng không khỏi toát da. Ai thua phải đãi một bữa tiệc.

Phùng Giai Vận đáp ngay:

– Thường người ta đánh cá ai cũng muốn mình thắng đối phương, nhưng hiện giờ nghe giọng lưỡi vị đại tổng quản của chúng ta thì lão lại chỉ mong mình thất bại. Đừng nói một bữa tiệc, dù mất nửa tháng lương cũng vui lòng.

Thanh y tổng quản Thiêm Thế Quang thở phào một cái nói:

– Bất tất phải đánh cá nữa.

Phùng Giai Vận ngạc nhiên ngừng đầu lên hỏi:

– Thiêm huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương cười đáp:

– Thiêm huynh nói vậy là nhất định Phùng huynh thua rồi.

Thư Mỹ Phụng phúc đáo tâm linh, chợt nghĩ được diệu kế để thu thập Nhân Yêu.

Nàng hạ thấp tay kiếm nhằm đâm vào bộ vị phía dưới hai vai Nhân Yêu. Người

đi theo kiếm, cặp mắt nhìn thẳng không để chạm vào nhãn quang của đối phương.

Nàng bị hạn chế tuy uy lực kiếm chiêu phải giảm sút, nhưng võ công Nhân Yêu chưa phải là hạng người có chân tài thực học, hấn tiếp tục lùi dần, từng bước, chỉ còn đường đón đỡ, tuyệt không đủ lực phản kích.

Nhân Yêu thấy mình lâm vào tình trạng nguy ngập, nếu còn sinh cường tiếp tục chống chọi thì chỉ mueri hiệp là có thể không toàn tính mạng.

Hắn không giữ thể diện nữa vội quay về phía Thao, Thiết Lưỡng quái lớn tiếng hô:

– Nam Cung tiền bối và Bách Lý tiền bối! Con nha đầu này ghê gớm quá!

Ba vị tổng quản thấy Nhân Yêu hô hoán Thao, Thiết Lưỡng Quái đến trợ trận đều biến sắc.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương nói:

– Xem chừng mấy người chúng ta không ngồi yên được rồi.

Lệnh Hồ Bình xua tay cản lại đáp:

– Hãy chờ xem rồi sẽ tính.

Giữa lúc ấy Thiết Quái Bách Lý Quang dạ một tiếng nhảy vọt lên.

Đừng tưởng hắn bụng phê đầy mỡ mà thân thể nặng nề. Cử động của hắn linh hoạt phi thường. Hắn vừa chống hai tay xuống đã tung mình lên.

Thao Quái Nam Cung Cầu cũng nhảy lên theo. Nhưng ai cũng bất ngờ là Thao Quái người vừa rời khỏi mặt đất liền vung tay lên chẳng nói năng gì phóng chưởng đánh vào sau lưng Thiết Quái.

Thiết Quái la hoảng, quát hỏi:

– Nam Cung huynh! Lão làm gì thế này?

Thao Quái hắng dặng một tiếng khô khan đáp:

– Có chuyện gì đâu? Chẳng là tiểu đệ chợt nhớ tới mấy chiêu thức tân kỳ muốn nhằm ấn chứng vào người Bách Lý huynh một chút thử coi có thực dụng được không mà thôi.

Thiết Quái Bách Lý Quang nói:

– Nhưng không nên chọn lúc này để thử chiêu.

Thao Quái Nam Cung Cầu đáp:

– Bách Lý huynh đã biết trí nhớ của tiểu đệ tồi quá, chiêu gì vừa thao diễn xong, chỉ trong nháy mắt đã quên hết sạch sành sanh.

Thiết Quái Bách Lý Quang hỏi:

– Bây giờ tiểu đệ mà nghe lời Nam Cung huynh cùng nhau ấn chứng chiêu thức thì Kim lão đệ của chúng ta sẽ ra sao?

Thao Quái Nam Cung Cầu đáp:

– Bách Lý huynh cứ yên dạ. Kim lão đệ của chúng ta thiếu gì biện pháp? Đối với con nha đầu tóc vàng mà Bách Lý huynh lo y chống không nổi chẳng?

Thiết Quái Bách Lý Quang hỏi:

– Y vừa hô hoán chúng ta trợ trận, chẳng lẽ Nam Cung huynh không nghe thấy hay sao?

Thao Quái Nam Cung Cầu tiến lên một bước lấy tay che miệng đáp:

– Hỡi ơi! Y hô hoán đó là sắp phát tuyệt chiêu mà chẳng lẽ Bách Lý huynh còn chưa hiểu ư?

Thiết Quái Bách Lý Quang sửng sốt hỏi:

– Cái đó kêu bằng tuyệt chiêu gì?

Thao Quái Nam Cung Cầu hạ thấp giọng xuống đáp:

– Kim lão đệ muốn làm cho con nhỏ khiếp sợ phân tán tâm thần. Bách Lý huynh không biết thật hay giả bộ hồ đồ?

Thiết Quái tin là thật, quả nhiên thủ tiêu ý định đến trợ trận.

Bên kia Thư Mỹ Phụng càng đánh càng rát. Nhân Yêu Kim Linh Quan áo rách tả tơi, đầu tóc xơ xụi, chưởng pháp rối loạn, mỗi lúc tình trạng thêm nguy ngập.

Hắn thấy lưỡng quái chần chờ không đến vừa tức giận vừa nóng nảy lớn tiếng kêu réo:

– Hai vị lại đây mau! Lại đây mau!

Thiết Quái Bách Lý Quang nhận ra có điều bất diệu, gục gặc cái đầu, miệng lẩm bẩm:

– Ta xem chừng Kim lão đệ thực tình không chống được nữa rồi. Bất luận y có dự định hay không, cũng phải đến giúp y, quyết không để hỏng việc.

Dứt lời hắn đứng ngay bụng phê đầy những mỡ, di động bước chân như vệt về ổ, toan chạy đến chỗ kịch chiến.

Thao Quái Nam Cung Cầu khẽ hắng dặng một tiếng hô:

– Ngũ Đinh Siêu Hồn! Bách Lý huynh coi chiêu đây!

Hắn tiến lên một bước, xòe năm ngón tay chụp vào sau gáy Thiết Quái.

Thiết Quái nghe tiếng gió biết rồi, trượt chân một cái ra xa năm thước. Hắn xoay mình lại trừng mắt lên nhìn tựa hồ không tin Thao Quái lúc này còn kiếm hắn để ra

chiêu.

Thao Quái gật đầu khen:

– Thân pháp hay quá!

Hắn giơ tay trái, năm ngón tay mặt dựng lên tựa hồ lưỡi đao, lại nhắm cái bụng to lớn của đối phương đâm tới.

Thiết Quái vừa né tránh vừa cất tiếng oán trách:

– Nam Cung huynh! Nam Cung huynh ngăn trở lão Thiết là có ý gì?

Thao Quái đáp ngay:

– Chiêu này của tiểu đệ kêu bằng Kim Đao Phá Chiêu, do tiểu đệ đặt tên cho nó. Hay lắm! Hay lắm! Bách Lý huynh đứng nguyên chỗ xoay mình lại hóa giải được ngay. Thật là tuyệt diệu!

Miệng nói, tay lại phóng chưởng đánh ra.

Thiết Quái mồm miệng chậm chạp muốn bỏ đi không nói tới, nhưng lại sợ Thao Quái lộng giả thành chân. Trong lúc nhất thời hắn không biết làm thế nào đành tay đâm chân đá giằng co với Thao Quái ở giữa đường.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương chau mày nói:

– Thật là quái dị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Điều chi quái dị?

Thượng Nguyên Dương đáp:

– Thao Quái Nam Cung Cầu không hiểu vô tình hay hữu ý ám trợ Thư cô nương. Lệnh Hồ huynh bảo có lạ không?

Lệnh Hồ Bình cười hì hì toan lên tiếng nhưng chàng đảo mắt nhìn rồi đột nhiên hạ thấp giọng xuống nói:

– Khi tới Lạc Dương xin chờ ở khách điểm Cát Tường.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận ngạc nhiên hỏi:

– Công tử muốn tới đó ư?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười không đáp. Chàng giơ tay lên, tung mình xuống xe đông tuốt.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận quay lại nhìn hai lão Thượng, Thiềm dùng phép truyền âm hỏi:

– Hai vị tính gã tiểu tử đó chuyển này ra đi còn trở lại không?

Thượng Nguyên Dương trầm ngâm đáp:

– Cái đó... khó nói lắm... Nếu gã đi rồi không trở lại thì thật khó cho bọn ta.

Thiêm Thế Quang đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên ra chiều hoan hỷ nói:

– Không có... không có... ủa! Hay quá! Ha ha...

Hai lão Thượng, Phùng nhìn theo thì ra bên kia, Nhân Yêu chờ hai lão quá đã lâu không thấy chúng đến, trong lòng xao xuyến hoang mang, bị Thư Mỹ Phụng đâm trúng hai kiếm.

May mà không trúng chỗ nguy hại, hấn lâm vào tình trạng nguy cấp đành phải liều mạng. Đột nhiên hấn liệng kiếm ra.

Thư Mỹ Phụng nghiêng mình né tránh chỉ khẽ chùng sợi tóc là bị trúng kiếm.

Nhân Yêu được cơ hội xả hơi mà không dám dừng lại, vội chạy thục thân về phía Lạc Dương. Người hấn đã bị thương.

Thư Mỹ Phụng sợ Lưỡng quái tập hậu liền thu trường kiếm về không đuổi theo nữa.

Thượng Nguyên Dương gật đầu nói:

– Phải rồi! Chắc gã tiểu tử đã nhận ra họ Kim thất bại đến nơi, nên lén lút đi trước.

Bên này Thao Quái Nam Cung Cầu thấy Nhân Yêu bị Thư Mỹ Phụng đả đại bại chạy trốn liền thu thế lại nhìn Thiết Quái chấp tay nói:

– mấy chiêu này chưa có gì đặc biệt. Đa tạ Bách Lý huynh đã chỉ điểm. Khi tới Lạc Dương tiểu đệ nhất định mời lão huynh uống một bữa say.

Thiết Quái Bách Lý Quang nghe nói được ăn uống, bao nhiêu nét giận dữ liền biến mất.

Những khách bộ hành và xe ngựa dừng lại hai bên đường tiếp tục thông hành.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiêm đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng dáng Lệnh Hồ Bình đâu nữa.

Thư Mỹ Phụng hiển nhiên không để ý đến bên này Lệnh Hồ Bình đã xuống xe bỏ đi. Nàng liếc mắt nhìn lại một cái rồi xoay mình lên ngựa quay về đường cũ nhằm phía Lạc Dương rồi cho ngựa chạy.

Bên này Thượng, Phùng, Thiêm ba lão cũng thượng lộ.

Vào khoảng canh một đêm hôm ấy ba lão tiến vào huyện thành Lạc Dương, theo lời dặn của Lệnh Hồ Bình tìm đến khách điểm Cát Tường mượn mấy gian phòng nghỉ ngơi.

Ba lão bí mật bàn định từ đây đến Đồng Quan chỉ còn một ngày đường, liền sai Dương Phúc cười khoái mã về Thư phủ báo tin để chuẩn bị.

Dương Phúc vâng lệnh đi ngay đêm.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm ở lại khách điểm chờ đợi.

Trưa hôm sau Dương Phúc phi ngựa trở về.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm dùng danh nghĩa người nhà Dương Trạch ở Tương Dương và trên thực tế đều là những người tâm phúc trong Thư phủ ở Đồng Quan. Chúng thấy Dương Phúc trở về hỏi ngay:

– Có gặp lão chủ nhân không?

Dương Phúc vừa thở vừa gật đầu đáp:

– Nô tài gặp rồi. Lão nhân gia bảo đã nhận được tin tức và dặn ba vị tổng quản phải coi chừng. Chuyến này gã tiểu tử kia đến Đồng Quan có khi chẳng tử tế gì.

Ba vị tổng quản nghe nói không khỏi ngẩn người.

Thượng Nguyên Dương nói:

– Người có hỏi lão nhân gia gã tiểu tử đó không tử tế về phương diện nào không?

Dương Phúc đáp:

– Tiểu thư của chúng ta cười khoái mã đi trước. Khi tiểu nhân tới nơi thì tiểu thư đã về nhà rồi. Theo lời tiểu thư thì trước kia nàng chưa quen biết gì gã tiểu tử đó và những lời đồn về gã đều là hồ đồ.

Ba vị đại tổng quản nghe nói lại thộn mặt ra. Nhất là Thượng Nguyên Dương trong lòng càng chán nản.

Phùng Giai Vận và Thiềm Thế Quang đối với vụ này thủy chung vẫn tỏ vẻ hoài nghi, chỉ một mình Huỳnh y tổng quản tin là sự thực.

Bây giờ Thư Mỹ Phụng hoàn toàn phủ định khiến cho những lời phỏng đoán của lão sai trật nên lão cảm thấy khó chịu.

Phùng Giai Vận hỏi:

– Lão nhân gia nói vậy thì ra gã tiểu tử kia đã biết rõ thân thế của chúng ta không phải là tổng quản của Dương phủ hay sao?

Dương Phúc lắc đầu đáp:

– Về điểm này lão nhân gia bảo có lẽ gã chưa hay, nhưng sau hết lão nhân gia dặn: “Gã tiểu tử kia cuồng ngạo bất thuần chỉ là giả vờ. Sự thực hành động của gã kỳ bí khôn lường mà võ công lại thâm hậu kinh người nên cần phải đề phòng. Nếu phát giác tình hình bất diệu thì cứ việc hạ thủ trước đi là hơn”.

Dứt lời hấn lấy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ màu đen.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương ngó thấy màu sắc bình thuốc không

khỏi chau mày, tựa hồ cách dự phòng của chủ nhân như vậy là quá đáng.

Phùng, Thiềm hai lão cũng giật mình kinh hãi hỏi:

– Hóa công tán phải không?

Thượng Nguyên Dương chau mày nói:

– Thượng mỗ thật không hiểu chủ ý của lão người gia dẫn dụ gã tiểu tử đó đến đây với mục đích gì? Phải chăng để gã nói ra những điều bí mật ở Kỳ Sĩ Bảo? Thứ hóa công tán này được tính mạnh liệt phi thường. Gã uống vào rồi mất hết võ công mà gã lại là người kiên cường cố chấp thì khi nào còn chịu thổ lộ thực tình.

Phùng Giai Vận đáp:

– Hoặc giả đây là ý kiến của Tổ phụ lão hộ pháp cũng chưa biết chừng.

Thiềm Thế Quang hỏi:

– Tiểu đệ cho rằng bất luận chủ trương này là của ai thì hành động như vậy tất phải hối hận về sau. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Ngoại trừ công phu của thằng nhỏ đó, tiểu đệ thực không nghĩ ra được một nhân vật nào có thể hiểu biết cơ quan bố trí tại Kỳ Sĩ Bảo.

Phùng Giai Vận gật đầu đáp:

– Vì vậy xin Thượng huynh quyết định chủ ý. Thủ đoạn này đã không nên dùng thì hay hơn hết là bỏ đi.

Thượng Nguyên Dương nhăn nhó cười nói:

– Trước mặt hai vị huynh đệ, Thượng mỗ còn có lúc nói được mấy câu. Hai vị hiểu rõ hơn ai hết. Chủ đã dặn thế thì khi nào chúng ta dám phản kháng?

Phùng, Thiềm hai lão nhăn tít cặp lông mày không biết nói gì.

Ba người đợi trong ba ngày đã mòn con mắt mà chưa thấy Lệnh Hồ Bình đến, không khỏi lo âu xảy ra điều bất diệu.

Thượng Nguyên Dương và Thiềm Thế Quang lo rằng Lãng Dăng công tử có thể mắc bẫy Nhân Yêu, nhưng nhận xét của Phùng Giai Vận lại khác. Lão Phùng cho là hiển nhiên gã tiểu tử đó đã biết rõ ba người đóng kịch mà gã vẫn để yên, bỏ đi một mình, thì thành thực mà nói gã đối với ba người thế là rất lịch sự.

Bởi vậy theo ý lão không nên ở lại chờ đợi mà cần về Đồng Quan báo cáo sự thực để lo kế khác.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương tuy cũng công nhận lời phỏng đoán của Phùng Giai Vận rất đúng, nhưng lão đề nghị: Đợi thêm mấy ngày nữa cho hết lòng hết sức rồi hãy đi để khỏi có chuyện hối hận.

Thiềm Thế Quang cũng chủ trương tiếp tục ở lại chờ. Dĩ nhiên Phùng Giai Vận không tiện kiên trì bảo thủ ý mình.

Ba lão ngẩn ngơ ở khách điểm bốn năm ngày, vừa nóng ruột vừa khó chịu. Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang đề nghị cùng nhau đi uống một bữa cho đỡ buồn.

Thượng Nguyên Dương chẳng bao giờ phản đối điểm này, nhưng sợ Lệnh Hồ Bình tới nơi không tìm thấy người có thể xảy chuyện lỡ làng, nên lão quyết định để hai người đi. Còn lão đành hy sinh một bữa rượu ở lại khách điểm chờ đợi.

Phùng, Thiềm hai lão không tiện miễn cưỡng, dắt tiền đem theo dời khỏi khách điểm.

Hai lão ra cửa lớn tiện đường cất bước đi tới Sơn Hải Lâu là một tửu quán nổi tiếng ở trong thành.

Hai lão lên lầu tìm vào ngồi một bàn cạnh cửa sổ trông ra đường. Hai lão gọi tiểu nhị lấy rượu nhắm rồi nhìn cách bố trí trong nhà đại sảnh.

Mục quang nhìn tới đầu nhà, bất giác hai lão đều biến sắc.

Tại đó có một chỗ ngồi trang nhã che bình phong thấp. Bên trong ngồi hai thực khách mà hiển nhiên là Thao Quái Nam Cung Cầu, Thiết Quái Bách Lý Quang trong bọn Hàm Đan Tam Nghiệt.

Thiềm Thế Quang khẽ hỏi:

– Lão Phùng! Chúng ta có nên đổi chỗ ngồi không?

Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

– Đã là hai lão quái vật cũng chẳng quan hệ gì. Hôm ấy chúng ta sở dĩ có điều úy kỵ là sợ gã tiểu tử gặp phải Nhân Yêu, làm hư công việc của chúng ta mà thôi. Bữa nay cả gã tiểu tử lẫn Nhân Yêu đều không ở đây thì mình còn e ngại gì nữa?

Thiềm Thế Quang chau mày nói:

– Lưỡng quái xuất hiện ở đây cũng là quái sự. Sao bọn chúng không theo Nhân Yêu đến Lạc Dương?

Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ không lấy làm ngạc nhiên về điểm này vì hôm ấy Nhân Yêu quá đổi hoang mang không kịp lựa chọn đường lối mà phải chạy bừa đến Lạc Dương cũng là bất đắc dĩ. Có khi hai lão này không muốn đến Lạc Dương nên chạy một đoạn rồi quay trở lại cũng chưa biết chừng.

Thiềm Thế Quang hỏi:

– Trước nay Tam Nghiệt như hình với bóng, chẳng bao giờ rời xa nửa bước. Bữa nay trên bàn bên kia chỉ có hai cỗ đĩa bát thì Nhân Yêu không biết đi đâu?

Phùng Giai Vận đáp:

– Có khi hắn nằm dưỡng thương ở nơi nào đó.

Thiền Thế Quang gật đầu nói:

– Thư Mỹ Phụng đâm hai kiếm tuy không trúng chỗ nguy hiểm nhưng cũng đủ khiến cho Nhân Yêu chịu không nổi.

Phùng Giai Vận trầm ngâm hỏi:

– Tiểu đệ còn chưa hiểu một điểm là hôm đó Thao Quái ra tay cản trở, chỗ dụng tâm đã rõ rệt. Chẳng cho họ Kim dĩ nhiên phải nhận ra. Sau vụ này Thao Quái giải thích thế nào tuy mình chẳng thể biết được, nhưng theo nhận xét của tiểu đệ thì dù hẳn có bịa đặt cố này cố nọ cũng chỉ là chuyện miễn cưỡng. Liệu Nhân Yêu có vì vụ đó mà xảy chuyện quyết liệt với lương quái không?

Thiền Thế Quang đáp:

– Cái đó phải coi Nhân Yêu có dờn bỏ lương quái hay không mới biết.

Phùng Giai Vận nói:

– Còn một điều tiểu đệ vẫn thắc mắc.

Thiền Thế Quang hỏi:

– Điều chi?

Phùng Giai Vận hỏi lại:

– Gã tiểu tử kia hôm đó dùng phương pháp gì khiến cho Thao Quái lúc lâm trận lại trở giáo?

Thiền Thế Quang đáp:

– Ăn tiền của người thì cứu tai nạn cho người. Đó là việc thuận lý, có chi là lạ?

Phùng Giai Vận lắc đầu nói:

– E rằng sự tình không giản dị như vậy.

Thiền Thế Quang nghi hoặc hỏi:

– Theo ý Phùng huynh thì sao?

Phùng Giai Vận đáp:

– Thao Quái tuy ham tiền bạc, lòng tham không đáy, nhưng quả vì thế mà đối nghịch với Nhân Yêu thì nhất định số mục không nhỏ mới thành được. Chúng ta đều biết rõ trong mình gã tiểu tử chẳng có châu báu gì đáng tiền, làm sao gã có thể lay chuyển được ý chí của Thao Quái?

Thiền Thế Quang nói:

– Điểm này quả khiến cho người ta phải nhọc lòng suy nghĩ.

Phùng Giai Vận đột nhiên vỗ bàn nói:

– Thôi phải rồi!

Thiêm Thế Quang hỏi ngay:

– Phải chăng Phùng huynh đã nghĩ ra điểm mấu chốt?

Phùng Giai Vận khẽ nói bằng một giọng khẳng định:

– Đúng rồi! Nhất định gã tiểu tử kia đã dùng thanh Hàng Long kiếm phụng hiến Thao Quái.

Thiêm Thế Quang sửng sốt hỏi:

– Hàng Long kiếm ư?

Phùng Giai Vận mỉm cười đáp:

– Chẳng lẽ còn không phải hay sao?

Thiêm Thế Quang giương mắt lên nói:

– Nếu đúng như lời Phùng huynh thì thằng lỏi đó phát điên rồi.

Phùng Giai Vận hỏi:

– Thiêm huynh nói thế là nghĩa làm sao?

Thiêm Thế Quang hỏi lại:

– Hàng Long kiếm là báu vật hãn hữu trên đời mà gã có thể cho người ta được ư? Hơn nữa ngoài việc cầu viện Thao Quái, gã có thể tìm biện pháp đối phó với Nhân Yêu. Tội gì phải hy sinh bảo kiếm?

Phùng Giai Vận cười đáp:

– Té ra Thiêm huynh chưa nhận thức sâu xa về anh chàng Lãng Đãng công tử của chúng ta.

Thiêm Thế Quang chớp mắt hỏi:

– Phùng huynh nói vậy là có ý gì?

Phùng Giai Vận cười đáp:

– Giản dị lắm! Việc nào chẳng đi đến chỗ kết? Vật nào chẳng trở về chủ cũ? Món dì bảo lâm vào tay Thao Quái rồi mất đi thì nó sẽ xuất hiện trên tay gã tiểu tử kia. Ai còn lạ gì nữa?

o O o